

Verklaring n.a.v. regeerakkoord 'Vrijheid en verantwoordelijkheid' van VVD en CDA

Hou het sociale stelsel betaalbaar met vernieuwing, niet met kale bezuiniging!

Het EU-jaar van de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting wordt afgesloten met een regeerakkoord waarin maatregelen worden voorgesteld die de armoede in Nederland zullen verbreden en verdiepen. We noemen er enkele: geleidelijke verlaging van de bijstand terwijl mensen van het huidige bedrag al niet rond kunnen komen; afschaffing van bijstand voor inwonenden en vervanging van de toets op het partnerinkomen door een toets op het huishoudinkomen; een beperking van voorzieningen voor mensen met een arbeidshandicap; het gemeentelijk minimabeleid wordt genormeerd op maximaal 110% Wettelijk Minimum Loon; een dunner zorgpakket voor een hogere premie, een verlaging van de zorgtoeslag, meer eigen bijdragen en vermindering van voorzieningen.

Dat de duur en de hoogte van de WW gehandhaafd worden is mooi. Dat de ontslagbescherming in stand wordt gehouden is prijzenswaard. Maar de koopkracht van mensen met de laagste inkomens en van mensen die niet in staat zijn te werken, gaat er meer op achteruit gaat dan de koopkracht van werkenden. Dat is voor een anti-armoedebeleid funest en onacceptabel.

Vrijheid en verantwoordelijkheid kunnen niet zonder solidariteit. Dat het met die solidariteit slecht gesteld is, blijkt ook uit de ingrijpende verlaging van het mondiale ontwikkelingspakket en de geringe aandacht voor duurzaamheid. Een structureel en gedurfd anti-armoedebeleid vraagt ook op dat vlak om solidariteit.

Het past meer in de geest van het EU-jaar van de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting om voor het komend decennium een uitdagende stip op de horizon te zetten: Nederland armoedevrij in 2020! Om dit doel te bereiken is het nodig dat de samenleving nieuwe wegen verkent om te garanderen dat alle burgers in de samenleving meetellen en meedoen.

De Sociale Alliantie wil een nieuwe aanpak ontwikkelen voor het bestrijden van armoede. De nieuwe aanpak moet zorgen voor een cultuurverandering bij de armen zelf, bij de samenleving rondom, bij het openbaar bestuur en bij de hulpverleners. Belangrijk is het denken en doen vanuit eigen kracht in plaats van het mankement-denken. Uitgangspunt is de veerkracht en de eigen regie van armen en hoe deze kunnen worden ingezet om de eigen situatie te verbeteren. Dat vraagt burgers die verder denken dan hun eigen belang en het vraagt hulpverleners die zich bevrijden van het administratieve denken.

De opdracht tot vernieuwing luidt als volgt:

- Versterk de eigen kracht van mensen, in het bijzonder die van armen
- Vertrouw op de nabijheid en betrokkenheid van sociale dienstverleners
- Verbind burgers in nieuwe vormen van solidariteit

Om deze vernieuwing te bereiken is eerst en vooral inzet en actie nodig van heel de samenleving, van armen en niet-armen, van organisaties, bedrijven en instellingen. Om als burgers en als samenleving deze inzet te kunnen leveren is het nodig dat de overheid adequate collectieve voorzieningen in stand houdt en zorgt voor een rechtvaardige inkomensverdeling en een evenwichtige lastenverdeling. Alleen burgers die gevrijwaard zijn van bestaansonzekerheid zijn in staat om ten volle mee te doen aan de opbouw van een menswaardige en armoedevrije samenleving.

Kortom: Hou het sociale stelsel betaalbaar met vernieuwing, niet met kale bezuiniging!